

[Holstein.]

Følelser jeg nærer for det ærede Medlem. Det, der er det afgørende, er selvfølgelig i det ærede Medlems Øjne, hvad jeg har sagt om Militærspørgsmaalet. Jeg kan jo kun udtale min Paaskønnelse af — jeg finder det næsten smigrende —, at min ærede Modkandidat af Venstre erindrer, hvad jeg har sagt om Militærspørgsmaalet 10 og 9 Aar tilbage baade her i Salen og paa Vælgermøder, og at han ikke alene har lagt Mærke til dem, den Gang de blev udsagt, men at han, som sagt, ogsaa har bevaret dem, som der staar skrevet, „i et rent og et godt Hjerte“ til Benyttelse ved det, der efter hans Formening var den passende Lejlighed. En saadan Lejlighed mener det ærede Medlem at have faaet her, og han vil nu foretage een Gang for alle et Generalopgør med mig paa det militærpolitiske Omraade, som skal vise, hvilken haabløs Synke jeg er til at diskutere disse Problemer med det ærede Medlem Hr. Hedelund.

Jeg vil dog gerne have Lov til, naar jeg skal nedlade mig til et Defensorat overfor det ærede Medlem Hr. Hedelund, at sige, at da jeg udtalte mig paa det Lillering-Møde, som staar saa uigenkaldeligt præget i hans Erindring, i Sommeren 1920, havde jeg kun været Rigsdagsmedlem i to Maaneder. Da var Venstre kommet ind som Regering efter det radikale Ministerium paa det nationale Spørgsmaal, det sønderjydske Spørgsmaal, som paa det Tidspunkt beskæftigede mig saare meget, og det ærede Medlem vil vist ikke med Føje kunne forlange, at jeg i Juni 1920 skulde have udtalt mig nøjagtig paa samme Maade om Militærspørgsmaalet og Militærspørgsmaalet Konservative og Venstre imellem, som jeg har gjort 10 Aar senere. Jeg aner for øvrigt slet ikke — men det ved maaske det ærede Medlem bedre —, hvad jeg har sagt, eller om jeg overhovedet har sagt noget om Militærspørgsmaalet i Juni Maaned 1920 i Lillering. Jeg husker godt, at jeg deltog i Valgkampagnen med det ærede Medlem Hr. Slepsager, derimod erindrer jeg aldeles ikke, at det ærede Medlem Hr. Hedelund var med paa det Møde. Jeg erindrer, at det ærede Medlem Hr. Slepsager holdt Mødet i Lillering, og jeg erindrer, at det ærede Medlem Hr. Slepsager ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Hedelund siger, bagefter takkede mig for eller udtalte sin Anerkendelse af mit Indlæg i Diskussionen. Den Gang stod Konservative og Venstre — det ved vi jo godt — i Alliance — den varede bare meget længere, end jeg syntes den burde have gjort — overfor den saakaldte

røde Alliance, overfor Alliancen af Paasken 1920. Jeg synes, at set paa denne Baggrund var det i og for sig ikke saa urimeligt eller saa vanvittigt, at jeg paa Mødet i Juni Maaned i Lillering fremsatte Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Slepsager kunde tiltræde.

Hvad mine Udtalelser om Militærspørgsmaalet paa Grundlovsmødet i Thisted i Sommeren 1921 angaar, ja, da skal jeg villigt indrømme, at jeg erindrer — min Hukommelse er i og for sig ikke saa daarlig, naar det gælder noget, som har Betydning —, at jeg udtalte det Haab, at Konservative og Venstre maatte kunne komme til Forstaaelse baade om dette og andre Spørgsmaal, og jeg udtalte det Ønske, at man maatte kunne komme til en Indskrænkning i Militæruddgifterne, uden at Landets Forsvarsberedskab forringedes. Ja, den Grundbetragtning, jeg fremsatte som min paa Grundlovsmødet i Thisted i 1921, den har jeg haft uanfægtet siden og har den den Dag i Dag.

Jeg vender mig dernæst til Sommeren 1922, til Militærforliget i 1922 og de drastiske Slutningsudtalelser i min Tale i 1922, som jo havde for mig personlig saa opsigtsvækkende Virkninger. Jeg formoder, at disse Udtryk, som jeg benyttede i Slutningen af min Tale, af det ærede Medlem Hr. Hedelund vil blive stemplet som absolut parlamentarisk usømmelige og utilbørlige. Jeg skal i den Anledning til Oplysning for det ærede Medlem Hr. Hedelund sige, at jeg havde taget dem — jeg vedgaar uforbeholdent mit Plagiat, men det er jo ikke altid, der er nogen Anledning til at citere, hvem man henter et Udtryk fra, for det har i mange Tilfælde ingen Interesse, Hovedsagen er, at Udtrykket er godt og rammende — fra en Tale af en højt fortjent fransk Statsmand, Hr. Poincaré, og han havde brugt Udtrykket om den radikal-socialdemokratiske Oppositions Insinuationer og Anklager mod ham for at tilsidesætte Frankrigs velforstaaede Interesser og stille mod Krig. Fra Oppositionens Side gav man ham Øgenavnet „la Guerre“, Poincaré la Guerre, og det var som Svar paa denne Oppositions Stormløb, Hr. Poincaré brugte det Udtryk, som jeg brugte her. Det ærede Medlem Hr. Hedelund kan altsaa se, at det er en højt fortjent Parlamentariker, jeg har citeret. Det er sikkert ikke blot i dette Tilfælde, men i mange andre, at en udenlandsk Parlamentariker tør bruge Vendinger, som man ellers skulde tro i Smagens og Taktens Land vilde blive bedømt strengere end i det brede danske Demokrati, jeg har dog gentagende konstateret, at i den